

vente, at Ministeren vilde fravaade sit eget Forslag og tilraade Thinget at vedtage et andet og derfra forskjelligt; Andet har jeg ikke villet sige. Jeg tror imidlertid ikke, at Medlemmerne af Udvalget have kunnet være blevne overraskede ved, hvad den ærede Minister nu har udtalt, thi han udtalte sig ligegyldende i Udvalget. Jeg har ikke kunnet sige, at vi, som ere Medlemmer af Udvalget, nu ere blevne overraskede, thi hvad vi nu horte af den ærede Minister, have vi hørt af ham tidligere.

Kjær: Maa jeg kun gjøre den korte Bemærkning, at det ikke kan Andel end glæde mig, at mit Forslag ikke har mødt Modstand i Forsamlingen, og i Særdeleshed ikke fra den ærede Ministers Side. Hvad der er sagt med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvormegen Jord der skal blive ved Præstegaarden, og om det, der skal frastilles, skal bortfælges til Arvesætte eller til ren Eiendom, tager jeg til Indtægt for mit Forslag, og jeg tror, at alle de Banffeligheder, som i den Henseende kunne reise sig, ville være overvundne, naar man tager mit Forslag. Jeg haaber saaledes mere og mere paa, at det maa blive vedtaget, og jeg er overbevist om, at Ingen vil fortryde det. Jeg tror heller ikke, at der vil være den Betænkelse, at Præsterne skulde være daarligere stillede ved mit Forslags Vedtagelse; denne Betænkelse er jeg overbevist om vil vise sig ikke at have nogen Betydning. Det var kun dette Par Ord, jeg har fundet mig foranlediget til endnu at sige til yderligere Støtte for, at mit Forslag skal vinde Anerkjendelse her i Salen.

Sylvester Jørgensen: Efter den Forsikring af det ærede Medlem, som nu talte, at Ingen af de Medlemmer, der vilde stemme for hans Forslag under Nr. 12, senere skulde fortryde det, vil jeg, i alt Fald ved den nu forestaende Afstemning, stemme derfor, og det saameget mere efter den Forklaring, det ærede Medlem har givet deraf, og efter den Udsigt, han har stillet til, at det ved 3die Behandling vilde faa en Udvidelse, navnlig at der foruden Kjørselsgodtgjørelse skulde tilstaa

Præsten 100 à 120 Rd. istedetfor hver af de to Tønder Hartkorn, der efter Flertallets Forslag tilstaaes Embedet, og han dernæst kunde erholde Laan mod Rente og Afdrag til at opføre Bolig og endvidere til at købe Jord for, hvis han fandt, at det efter hans Ansæg og Tilbøielighed vilde være hensigtsmæssigt; thi det forekommer mig, at Sagen, set fra Præstens Standpunkt, da vil være ligefrem behagelig og fordelagtig for ham, at han ved Embedets Tiltrædelse kan efter frit Valg tage Ophold og Bolig, hvor og som han vil. Jeg kan heller ikke se rettere — og deri er jeg ogsaa enig med den ærede Taler — end at Sagen, set fra Statskassens Standpunkt, ogsaa vil tage sig fordelagtigt ud paa denne Maade. Jeg har ligesom den ærede Taler en vis Frygt for, at naar man skal komme til at dele Præstegaardsjorderne saaledes, at det, hvad der bliver tilovers fra 2 Tønder Hartkorn, skal bortfælges, og der dels skal opføres nye Bygninger og dels Omflytning og Omdannelse, af de gamle, der da vil gaa en hel Del mere fra til Omkostning og Omdannelse, end man har gjort Regning paa, saa at Kapitalen vil vinde ind. Naar Sagen ses fra den Side, forekommer det mig som sagt, at det ærede Medlems Forslag ogsaa for Statskassen vil blive det fordelagtigste. Maatte jeg endnu ogsaa tilføie til Fordel for Forslaget den Betragtning, at det dog vistnok neppe kan undgaas, at en Del af de Mænd, som man allerhelst maatte ønske at se som Præster, fordi de rigtigt tilgavns ere gjennemtrængte af deres Kald, og ogsaa i Retning af hvad det ærede Medlem engang har yttret, at „gaa omkring og lære,“ netop maasse ere de allermindst skikkede til at have nogen Nytte af et Jordbrug, og at man saaledes, istedetfor at man ved, hvad der af Udvalgets øvrige Medlemmer er foreslaaet, tror at bevise Præsten en Tjeneste ved at give ham en Gaard, vil paalægge ham en ikke ubetydelig Byrde, dette burde man dog ikke uden Nødvendighed gjøre. Jeg skulde tage meget fejl, hvis ikke Forholdet vil stille sig saaledes i mange Tilfælde, at Præsten, naar han skal overtage en saadan mindre Landeiendom, istedetfor, som